

PAWEŁ TYMIRSKI 1909 – 1967

Notka biograficzna - wspomnienie

Paweł Tymirski urodził się 5 września 1909 roku w Złoczowie woj. Tarnopol (obecnie tereny Ukrainy). Rodzice to Jan i Anna z domu Bilińska. W siódmym roku życia zaczął uczęszczać do szkoły powszechnej im. A. Mickiewicza w Złoczowie. Po skończeniu czterech klas złożył wstępny egzamin do Państwowego Gimnazjum im. Króla Jana Sobieskiego w Złoczowie, do którego uczęszczał do roku 1930. Po złożeniu egzaminu dojrzałości został powołany jako rocznik poborowy, do wojska z przydziałem do Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim. Szkołę tę skończył w stopniu plutonowy podchorąży z przydziałem na praktykę do 12 pułku artylerii lekkiej w Złoczowie.

W 1931 roku zdał egzamin na drugi rok Zawodowej Szkoły Podchorążych Piechoty w Komorowie k/Warszawy. W roku 1933 został promowany na podporucznika z przydziałem do 70 Pułku Piechoty w Pleszewie 17 Dywizji Gniezno.

W roku 1936 zostaje powołany na kurs wychowania fizycznego w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego w Warszawie. Po jego ukończeniu wraca do macierzystego pułku, gdzie obejmuje funkcję kierownika wychowania fizycznego pułku. W roku 1938 został wyznaczony przez Dowództwo Okręgu Korpusu VII w Poznaniu na instruktorski kurs narciarski w Zakopanem, a następnie w lutym 1939 r. skierowany zostaje na 6-miesięczny kurs dowódców pionierów w Modlinie.

W lipcu 1939 roku wyjeżdża na Pomorze z zadaniem budowy umocnień polowych by we wrześniu 1939r wyruszyć na wojnę jako dowódca kompanii pionierów .

W dniu 21 września 1939r w Puszczy Kampinoskiej zostaje wzięty wraz ze swoim oddziałem do niewoli niemieckiej i wywieziony z grupą 1200 oficerów do obozu Oflag XVIII B Wolfsberg w Dolnej Karyntii w Austrii, gdzie nadano mu numer obozowy 554 XVIII B. Ostatecznie w roku 1941 trafia do Oflagu IIC Woldenberg. Tam aktywnie włącza się w życie obozowe, uczestniczy w kursach i szkoleniach. Pozostała po tym m.in. pamiątka w postaci ukończenia kursu pszczelarskiego, korespondencja z osobą zamieszkałą USA, oryginalne znaczki upamiętniające wiele wydarzeń historycznych, narodu polskiego, wykonywanych przez jeńców w obozie z różnych odpadów papierniczych w bardzo prymitywnych warunkach. Zachowały się również kartki pocztowe, zaproszenia towarzyskie i wiele kopii drzeworytów pokazujących historię życia polskich oficerów w obozie jenieckim w Oflagu IIC Woldenberg.

25 stycznia 1945r wobec zbliżającej się Armii Radzieckiej, Niemcy ewakuują obóz w dwóch grupach. Paweł Tymirski wraz z Grupą Wschód dociera do miejscowości Deetz /dzisiejsze Dziedzice/, gdzie cały batalion Grupy Wschód, w tragicznych okolicznościach zostaje oswobodzony.

Po powrocie do kraju przechodzi rehabilitację w Warszawie przed komisją wojskową i przyjeżdża do Radomia pod koniec marca 1945r.

Po powrocie z obozu w Woldenbergu utrzymywał bardzo bliski kontakt z innym jeńcem tego obozu – porucznikiem Bogusławem Szafranowskim Nr obozowy 17575/XVIII. Ta znajomość przerodziła się w prawdziwą przyjaźń obydwu rodzin.

Od kwietnia 1945 r. zostaje zaangażowany do pracy w radomskich szkołach w charakterze nauczyciela wychowania fizycznego oraz przysposobienia wojskowego, i tak w latach 1945-1950 w Liceum Administracyjno-Handlowym Stowarzyszenia Kupców Polskich, Technikum Skórzanym oraz w latach 1962-1967 w Liceum Ogólnokształcącym Nr1 oraz Technikum Mechanicznym.

Dnia 9 czerwca 1945r zawiera związek małżeński z Amelią Anastazją Lipińską, z którego to małżeństwa urodziło się trzech synów: Cezary-Krzysztof 1946r, Tadeusz-Paweł 1948r i Witold-Stanisław 1952r.

W 1950r rozpoczął pracę w Zjednoczeniu Budownictwa Miejskiego w Radomiu, gdzie pracował do 1957r. W 1953r został powołany na kurs trenerów szermierki w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie. Po skończonym kursie pracuje dalej w Budownictwie Miejskim, a dodatkowo popołudniami prowadzi zajęcia szermierki

w zrzeszeniu sportowym „Zryw” i „Budowlani”.

W 1957r rozpoczął pracę w Szkolnym Związku Sportowym, prowadząc równocześnie sekretariat Międzyszkolnego Klubu Sportowego „Orleń” Radom oraz zajęcia szermiercze w Technikum Budowlanym w Radomiu.

W 1962r po ukończeniu kursu dla nauczycieli szkół zawodowych w Studium Nauczycielskim zorganizowanym przez Kuratorium Okręgu Szkolnego Kielce, został zatrudniony w Młodzieżowym Domu Kultury w Radomiu.

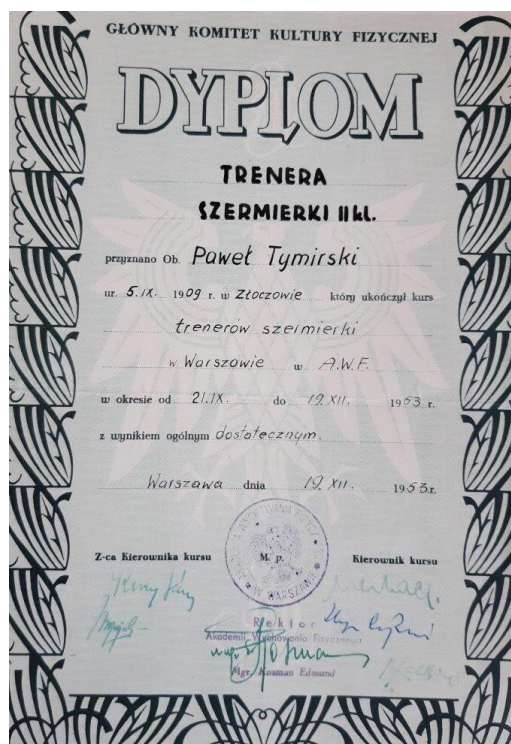
W latach 50 i 60-tych XX wieku Paweł Tymirski wniósł duży wkład w rozwój sportu szkolnego a w szczególności szermierczego w Radomiu, za co został uhonorowany pamiątkowym medalem Polskiego Związku Szermierczego za „prace i zasługi położone nad rozwojem i upowszechnieniem sportu szermierczego w Polsce”, a także wieloma dyplomami Szkolnego Związku Sportowego za „aktywną pracę społeczną i zasługi w rozwoju sportu szkolnego”.

Od 1965r zaczął uskarżać się na ostre bóle żołądkowe. Został skierowany do szpitala w Radomiu, gdzie leczył się na oddziale chirurgicznym u dr. Antoniego Pabisiaka. Diagnoza lekarza stwierdzała nowotwór żołądka. Został zakwalifikowany i przeniesiony do szpitala wojskowego w Dęblinie. 30 marca 1967r został umieszczony w Miejskim Szpitalu Chirurgii Urazowej w Warszawie na oddziale dr. Czekalskiego.

W przerwach między pobytami w szpitalach starał się pracować w Technikum Mechanicznym oraz w Młodzieżowym Domu Kultury w Radomiu.

Niestety stan zdrowia pogarszał się i musiał ponownie znaleźć się w radomskim szpitalu, gdzie po konieczności usunięcia żołądka musiał być karmiony pozaustrojowo.

W dniu 12 września 1967r zmarł w radomskim szpitalu w obecności swojej najbliższej i najukochańszej małżonki Amelii, przeżywszy zaledwie 58 lat.

SZERMIERKA W RADOMIU

1953 - 1965

HISTORIA I PAMIĘĆ

szermierzy z klubów: Z.S. „Budowlani”, „Zryw - Radom”, „Łotnik”, „Leśnik Radom”

PAWEŁ TYMIRSKI, (1909 - 1967)

urodzony w Złoczowie (dawnie woj. tarnopolskie). W latach 1932 - 39 odbywał służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy w Włodzimierzu Wołyńskim, a później w Zawodowej Szkole Oficerskiej Piechoty w Komorowie k. Ostrowi Mazowieckiej. Promowany na stopień podporucznika z przydziałem do 70 Pułku Piechoty w Pleszewie (dawnie woj. poznańskie). W 1936 r. ukończył kurs wychowania fizycznego w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego w Warszawie. W 70 P.P. pełnił funkcję kierownika wychowania fizycznego. Brał udział w kampanii wrześniowej. Jeniec Oflagu II C Woldenberg (obecnie miasto Dobiegniew w woj. lubuskim). Od 1945 r. wybrał na stałe miejsce zamieszkania Radom, gdzie pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego. W 1953 r. ukończył kurs instruktorów szermierki na Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie. Trener radomskich szermierzy w latach 1953 - 1965, ćwiczących głównie w Klubie Zrzeszenia Sportowego „Budowlani”, osiągając z nimi sukcesy na arenie ogólnopolskiej. Uchonorowany Medalem Pamiątkowym Polskiego Związku Szermierczego. Od listopada 1953 r. treningi szermiercze Z.S. „Budowlani”, odbywały się na sali gimnastycznej Szkoły Podstawowej Nr. 28 na radomskich Plantach, w miejscu w którym się znajdujemy...

Dnia 22 listopada 2021 r. w Szkole Podstawowej Nr 28 na Plantach w Radomiu, w obecności władz Miasta Radomia, członków rodziny, nielicznych dawnych wychowanków-szermierzy oraz przedstawicieli radomskiego szkolnictwa nastąpiło uroczyste odsłonięcie tablicy upamiętniającej Pawła Tymirskiego jako pierwszego organizatora sekcji szermierczej w Radomiu i trenera pierwszych radomskich szermierzy

Opracowanie biograficzne do 1962r spisano na podstawie oryginalnego, odręcznie napisanego życiorysu przez Pawła Tymirskiego.

Informacje po 1962r zebrał i spisał syn Tadeusz Tymirski, członek Stowarzyszenia Woldenberczyków na podstawie posiadanych dokumentów, opowiadań żony Amelii Tymirskiej, oraz znanych faktów i istniejących oryginalnych pamiątek obozowych.

Radom, lipiec 2022